

A close-up photograph of a woman with dark hair and a serious expression. She is surrounded by numerous hands of various skin tones, some reaching towards her face and others framing her head. The background is dark, making the hands and the woman's face stand out.

CONTRA ANTÍGONA

DRAMATÚRGIA VICTORIA SZPUNBERG I ANDREA JIMÉNEZ
IDEA I DIRECCIÓ ANDREA JIMÉNEZ

21/05 — 21/06/26

MONTJUÏC. SALA FABIÀ PUIGSERVER

'11' lliure

TEMPORADA 25—26

SOBRE L'ESPECTACLE — 3

SINOPSI — 4

EN PARAULES DE LA DIRECTORA — 5

ENTREVISTA — 6

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA — 8

IN SITU — 9

BIOGRAFIES — 10

FITXA ARTÍSTICA — 11

INFORMACIÓ PRÀCTICA — 12

SALA DE PREMSA — 13

De la creadora de Casting Lear, Andrea Jiménez, arriba una nova i provocadora versió d'un dels mites clàssics més representats. Una proposta desafiant, una conversa col·lectiva plena de preguntes. Amb la col·laboració de Victoria Szpunberg.

© Marta Mas Girones

SINOPSI

Contra Antígona busca convertir el text de Sòfocles en un lloc de trobada col·lectiu i ciutadà en directe. A la peça, catorze persones del públic seran convidades cada dia a constituir-se en cor grec i ser testimonis de primera mà de la tragèdia.

El cor és una figura que, de vegades per pressupost, d'altres per desinterès, ha perdut el protagonisme que sí que tenia a l'origen, generalment a favor de mirades que es concentren en idealitzar o deslegitimar la figura d'Antígona. Però, i si el cor fos el veritable protagonista de la tragèdia, i no la famosa heroïna? *Contra Antígona* no és cap al·legat en contra del personatge, sinó una invitació a qüestionar els relats heroics en pro de la intel·ligència col·lectiva, capaç potser de sostenir espais deliberatius més complexos i fèrtils.

—Andrea Jiménez

MÉS INFO

www.teatrelliure.com/ca/contra-antigona

EN PARAULES DE LA DIRECTORA

14 espectadors

14 ciutadans

desconeguts entre ells

pugen, sense haver-ho planejat,

a l'escenari de la Fabià Puigserver

i es constitueixen en cor.

Cada nit, amb els dels actors,

tornen a traçar el camí de la tragèdia que més s'ha representat, versionat i estudiat de la història.

Travessen les mateixes paraules, recorren la seqüència exacta que porta sempre al mateix final terrible.

No poden canviar-la però sí existir en el fragilíssim equilibri de forces que planteja.

Habitar el dubte.

Experimentar el plaer d'estar junts.

Aparèixer davant dels altres.

Quedar-se en la incomoditat.

Quedar-se.

Fins que aparegui la possibilitat encara no imaginada,

l'escletxa que obri, per fi, un altre camí.

Andrea Jiménez

ENTREVISTA A ANDREA JIMÉNEZ

Antígona és un dels pilars fundacionals del teatre i la democràcia. Què et va moure a tornar a aquest mite?

Per a mi, la figura d'Antígona ha estat com un eix vital i, d'alguna manera, un far en la meua vida com a exemple de valentia, de coratge i de portar les coses fins a l'extrem. Encara que Antígona és inabastable, sento que la meua disposició davant la vida ha estat bastant "antigònica", però d'una banda tenia la sensació que aquest model s'estava esgotant; era una referència que sempre havia tingut com a inspiració i alguna cosa d'això en mi s'estava esgotant, per la qual cosa buscava una altra manera d'estar a la vida que pogués ser determinada, però potser no tan perillosa. Més enllà d'aquesta reflexió personal sobre la meua relació amb el teatre, vaig triar *Antígona* perquè posa en escena un conflicte irresoluble. Això ens planteja la pregunta de com ens col·loquem nosaltres davant dels conflictes que no tenen una aparent resolució, una cosa que crec que és molt pertinent en el món actual i en les relacions en general. En el cas d'Antígona i Creont, el conflicte principal és una conversa que fracassa, on la tensió esclata, es desequilibra i acaba en mort. El meu interès neix del desig desesperat de trobar una conversa possible, fins i tot entre les posicions més oposades, especialment en un món tenyit de polarització, gurús i respostes massa senzilles; em semblava important portar la possibilitat d'una conversa complexa d'un "molts" que es parlen.

És la teua primera vegada a la Sala Fabià Puigserver. Això t'ha influït en el procés creatiu?

Diria que sí que m'ha afectat. Al principi vaig sentir molta gratitud per ser acollida al teatre català i pel fet que se m'ofereixi aquest lloc tan bonic i privilegiat. Però també vaig sentir por davant la responsabilitat d'haver d'oferir alguna cosa bona; vaig sentir la responsabilitat de rebre aquest amor i voler tornar-lo a l'alçada, i va ser una cosa que vaig haver d'anar transitant

perquè la por mai no és fètil.

He hagut de superar alguns prejudicis, com pensar que en una sala gran no es poden assumir els mateixos riscos o que no podria fer una direcció en directe. Em qüestionava com portaria un cor o com assumiria certs riscos fins que em vaig dir: "bé, jo soc això, és la meua manera de treballar i ho faré en una sala petita o en una sala gran igualment". Aquest camí de travessar la por està sent molt fètil i crec que és la decisió correcta: anar a l'altra banda de la por.

A cada funció hi haurà un cor de 14 persones diferent. Explica'ns la seva importància

El cor està format per 14 persones voluntàries que surten del públic; si no hi ha 14 voluntaris, l'obra no es pot fer. Per a mi aquest és un gest fonamental perquè ens fa veure com de fràgil és que succeeixi l'acte teatral, posant la peça en mans de 14 desconeguts que no sabem qui són. Hi ha el risc que, si algú no hi és des d'un lloc sincer, podria arruïnar la representació, però aquest risc em sembla bonic perquè és un desig de creure en els altres i que, al final, tots volem que l'acte passi. És preciós veure com amb la petita aportació d'aixecar-se i formar part, passa un món.

Pel que fa al seu paper a l'obra, plantejo un viatge: en un primer moment el cor és guiat com si fos un *tour* turístic per la tragèdia d'*Antígona*. Després, a poc a poc, s'endinsen en la tragèdia i acaben formant-ne part com un personatge més, com una entitat que hi és amb els protagonistes.

L'obra planteja el teatre com un espai real de discussió política de la polis. Com ressona aquesta idea amb la teua mirada com a directora?

Encara que reconec que és una afirmació bastant ambiciosa per part meua, vull reivindicar el teatre com un lloc per pensar-nos com un *tot*, com una comunitat. Aquesta comunitat pot actuar o no, estar tensionada entre si o no, tenir una pluralitat d'opinions i, de vegades, arribar a un possible consens. El cor que travessa l'obra viu totes aquestes tensions, una cosa que

també experimenten els espectadors a través de la tensió dialèctica que genera Sòfocles. Ell utilitza els seus personatges pràcticament com a punts de vista sobre com actuar a la polis, posant-los en tensió per generar un debat intern en el ciutadà o l'espectador que mira.

El que és meravellós és que la polis mai no és només paraula ni només raó, sinó que està molt vinculada al lloc emocional. Al final, ser part d'una polis és un exercici profund d'empatia. En la manera com he tractat el cor, tant a *Contra Antígona* com a la pròpia *Antígona*, l'objectiu és abraçar el que emocionalment els passa amb els esdeveniments que tenen davant i deixar que aquesta emoció també tingui un lloc en el fet de pensar-nos com a polis

Com ha estat tornar a treballar amb Victoria Szpunberg?

La Victoria Szpunberg és meravellosa. És molt més que una dramaturga perquè és algú que entén el teatre des del cos i té una capacitat molt forta de mirar l'escena; és una dramaturga i directora de ple dret. En aquesta ocasió, la Victòria ha fet un exercici de flexibilitat i generositat molt gran perquè s'ha sumat al meu procés i a la meua manera de crear, que és molt diferent de la seva. Mentre ella és algú que sol escriure en la intimitat, el meu procés és obert a la sala, molt col·laboratiu amb totes les persones de l'equip artístic i els actors, és una mena de gran conversa que es dona a través

del joc, el text i les improvisacions. Encara que ja havíem treballat juntes a *Mal de Coraçón*, aquesta vegada ha anat una mica més enllà col·laborant des del meu univers o un concepte meu.

La trobada amb la Victòria és sempre molt fèrtil perquè, a més d'aportar valors constants, és algú que escolta molt bé els processos. Hi ha hagut una tensió entre les nostres maneres de mirar, un equilibri similar al que demanem al cor, i crec que ha estat molt fèrtil per a l'obra.

Com és la posada escènica?

La posada en escena es fonamenta en una escenografia composta per una enorme ruïna destruïda; no es tracta d'una ruïna estètica o "fulgurant", sinó d'una "ruïna de veritat" que reflecteix tant les empremtes de les nostres guerres com l'estat semiruïnós de les nostres democràcies. Tot i que aquestes democràcies no han estat enderrocades, es presenten com estructures afeblides que, però, continuen sent el nostre fonament. L'obra transcorre en aquesta immobilitat dels principis inamovibles —com les lleis i les constitucions— i ens convida a preguntar-nos fins a quin punt desitgem aquesta rigidesa i "quant pesen" realment aquests pilars, representats visualment per columnes clàssiques que remetent directament a les dels parlaments.

INFORMACIÓ COMPLEMENTÀRIA

El desasosiego de nuestro tiempo
de Simone Weil
Página Indómita (2024)

La democràcia deliberativa enfront del egoisme pluralista de Chantal Mouffe
de Ignacio Peralta Fierro
Article de la revista UCSC (2025)

Hannah Arendt i el concepte de felicitat pública
d'Ana Carolina Turquino Turatto
Revista do Instituto de Direito Constitucional e Cidadania (2021)

Antígona
Direcció D'oriol Broggi
La Perla 29 (2007)

Sobre la revolució
de Hannah Arendt
Alianza Editorial (2013)

IN SITU

Amb *In situ* es convida els espectadors a ocupar l'escenari, el lloc que durant la funció desplega tot un món d'imatges, idees i conceptes. Per una estona, deixarem d'acollir la ficció per rebre el públic al cor mateix del teatre.

26/05 ADA COLAU A L'ESCENARI DE *CONTRA ANTÍGONA*

L'activisme no serveix de res

Ho van dir del moviment obrer quan va fer la vaga de La Canadenca, i va aconseguir la jornada de vuit hores. Ho van dir a les primeres dones que demanaven el dret de vot amb accions de desobediència, i semblava impossible canviar les coses. Ho van dir als negres sud-africans que lluitaven contra l'apartheid amb accions de resistència civil. La història de la humanitat és plena d'exemples en què els poderosos semblaven intocables i les injustícies, inamovibles. L'única lluita que es perd és la que no es dona. I això és el que fa l'activisme. Després d'una acció, després d'una Flotilla, n'hi haurà una altra, i una altra, i una altra... Les lluites socials i la desobediència sempre van per davant de la seva època.

© Leyre Perez

ADA COLAU

Activista i política barcelonina. És exalcaldessa de Barcelona (2015-2023). Cofundadora de la Plataforma d'Afectats per la Hipoteca (PAH), es va destacar a la lluita contra els desnonaments i pel dret a l'habitatge. El 2015, va liderar Barcelona a Comú i va guanyar l'alcaldia, convertint-se en la primera dona a ocupar el càrrec. Durant el mandat, va impulsar polítiques d'habitatge, feminisme, lluita contra la crisi climàtica. Des del 2025 és Presidenta de Fundació Sentit Comú

MÉS INFO

<https://www.teatrelliure.com/ca/in-situ-2526-landing>

© Luz Soria

BIOGRAFIA

IDEA, DIRECTORA I DRAMATÚRGIA

Andrea Jiménez

Ha creat i dirigit nombrosos espectacles de teatre per a institucions com el Centro Dramático Nacional, el Teatro de la Abadía, el Teatre Nacional de Catalunya, el Centro Dramático Galego o el Teatro Circo Price, i el seu treball s'ha pogut veure en teatres i festivals nacionals (Teatros del Canal, Matadero, Conde Duque, Festival de Otoño, Festival Grec, Festival de Almagro, Festival de Olite) i internacionals (Edinburgh Fringe Festival, FIAV de Bogotá, FIDAE, Campania Teatro Festival).

Llicenciada en Dret i postgraduada en Arts Escèniques per la London International School of Performing Arts, és fundadora de Teatro En Vilo, Premi Ojo Crítico de Teatro 2019. Ha rebut, a més, nombrosos premis al llarg de la seva trajectòria, entre els quals destaquen el Premi Max a Millor Espectacle i Millor Adaptació, el Premi del Jurat del Festival Presente Futuro de Palermo, el premi a Millor Espectacle a la Feria Ibérica de Fundao i a la Muestra de Teatro de Cangas, o el premi a Millor Companyia al London Mimetic Festival. També ha estat becària en residència a la Real Academia de España a Roma, el Manoir de la Moissie o el Lavoir Moderne Parisien.

Jiménez investiga els encreuaments entre ficció i realitat, veritat i mentida, teatre i performance, des d'un diàleg actiu amb el seu entorn social i polític i les persones que el componen. Combinant irreverència, humor, recerca i una renovació constant del llenguatge escènic i estètic, el seu treball busca generar trobades improbables que ajudin a desentranyar el món en què vivim.

Entre els seus muntatges destaquen *Casting Lear*, una versió molt personal de *Rey Lear* en què cada nit dirigeix en directe un actor diferent en el rol de Lear; *Vulcano*, en què dirigeix un text de Victoria Szpunberg sobre les complexitats de relatar el trauma; *Mal de Coraçõn*, en què explora també amb Victoria Szpunberg

l'actualitat de la figura de Santa Teresa de Jesús; *Hoy puede ser mi gran noche*, un fals biopic dels anys noranta que oscil·la entre la farsa i el revival; *Cómo hemos llegado hasta aquí*, un *talk-show* polític orquestrat per Nerea Pérez de las Heras; *Blast*, creada amb joves de la Generació Z al voltant de la pregunta "es pot canviar el món des d'un escenari?"; *ManUp*, un semidocumental en directe al voltant de la qüestió de la masculinitat; *Miss Mara*, un espectacle de circ i teatre sobre la trapezista espanyola del mateix nom; o *Generación Why*, un retrat irreverent de la generació mil·lennial.

També té una àmplia experiència en el desenvolupament de projectes comunitaris, com *Chiedete e vi sarà dato*, creat per al Campania Festival de Nàpols amb dones de l'Iran, Rússia, França i Itàlia; *Locos de amor*, una peça sobre la vivència de l'amor romàntic de deu persones amb diagnòstic de malaltia mental greu gràcies a l'ajuda de l'Art For Change de La Caixa; o *Escenario Chamberí*, un projecte amb espectadors dels teatres del barri madrileny de Chamberí.

A més, ha impartit tallers, xerrades i conferències en destacades institucions com la Sala Beckett, l'Instituto Cervantes, l'AECID (*Proyecto Dramaturgias*), el Centro de Arte Dos de Mayo, el Círculo de Bellas Artes de Madrid, la Fundació La Caixa, la Fundació Coca-Cola o les universitats de Northumbria, Oxford, Bolonya, Pune i Mumbai.

© Xavi Jurio / La Vanguardia

BIOGRAFIA

DRAMATÚRGIA

Victoria Szpunberg

Llicenciada en Dramatúrgia i Direcció a l'IT i màster en Estudis Teatral per la UAB, es va donar a conèixer el 1998 amb l'obra *Entre aquí i allà (Lo que dura un paseo)*, que va ser accésit al Premi María Teresa León, seleccionada pel Royal Court de Londres (Residència internacional del 2000) i estrenada a la RESAD de Madrid el 2000 i al Here Festival de Nova York el 2002. Ha estrenat obres pròpies en teatres com el TNC, el Teatre Lliure, el Tantarantana i la Sala Beckett, així com també en teatres de Madrid i d'altres punts de l'Estat espanyol. Els seus textos també han estat traduïts a diferents llengües i s'han pogut veure als Estats Units, Colòmbia, Itàlia, Praga, França, Romania, entre altres.

De la seva producció teatral destaquen propostes com *Permagel* (Espai Texas 2026) *La tercera fuga* (TNC 2025 Premi Teatre Barcelona i Premi de la Crítica al millor text); *Vulcano*, dirigida per Andrea Jiménez (CDN 2025); *L'imperatiu categòric* (Teatre Lliure 2024, Premi Nacional de Literatura Dramàtica, Premi Teatre Barcelona, Premi Time Out a la millor creadora, Premi Butaca, Premi Ciutat de Barcelona, Premi de la Crítica); *Mal de coraçon*, dirigida per Andrea Jiménez (TNC, 2023); *El pes d'un cos* (TNC, 2022, nominada als Premis Butaca); l'òpera *La gata perduda*, amb el compositor Arnau Tordera (Gran Teatre del Liceu, Premi Serra d'Or, Premi Max); *Eva i la commoció*, per a l'obra *La Pira*, dirigida per Alfredo Sanzol (CDN 2020); *Amor mundi*, estrenada el juny de 2019 al Festival Grec de Barcelona; *Balena blava*, monodrama per a actriu i orquestra (TNC 2018); *L'onzena plaga* (dirigida per David Selvas, Teatre Lliure 2015), nominada als Premis Butaca; *L'any que ve serà millor* (Premi Max 2013 a la millor autoria en català, obra col·lectiva estrenada a la Sala Villarroel); *Boys don't cry* (Teatre Lliure, Festival Grec 2012); *La marca preferida de les germanes Clausman* (Tantarantana Teatre 2010); *El meu avi no va a Cuba* (Festival Grec de Barcelona 2008); *La màquina de parlar* (Sala Beckett 2007 i Teatre Maldà 2017); *Esthetic Paradise* (Sala Beckett, Festival Grec 2004).

A més de la seva sòlida trajectòria com a dramaturga i directora escènica, és autora de publicacions i treballs artístics de diferents tipologies, així com també professora i pedagoga a l'IT, la Sala Beckett i en altres espais d'investigació i formació artística.

© Carlos Villarejo

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Jan D. Casablanca

Jan D. Casablanca (Sabadell, 1999) es troba en la fase final dels estudis d'Art Dramàtic a l'Institut del Teatre, especialitzat en interpretació de text. Al llarg de la seva formació, tant a l'ESAD com en estudis complementaris, ha treballat amb directors i professionals com Victoria Szpunberg, Pablo Messiez, Ivan Morales, Mireia Juárez i Geoff Colman.

En l'àmbit professional, ha participat en diverses produccions teatrals destacades. El 2025 interpreta el paper protagonista d'Eudald a *La corona d'espines*, de Josep Maria de Sagarra, dirigida per Xavier Albertí al Teatre Nacional de Catalunya. El mateix any forma part del repartiment de *L'aranya*, d'Àngel Guimerà, dirigida per Jordi Prat i Coll, en una producció també del Teatre Nacional de Catalunya. Paral·lelament, participa en la lectura dramatitzada d'*El be i la balena*, d'Ahmed Ghazali, dirigida per Victoria Szpunberg a la Sala Beckett. Anteriorment, el 2024, actua a *Els criminals*, de Ferdinand Bruckner, també dirigida per Jordi Prat i Coll al Teatre Nacional de Catalunya.

© Silvia Poch

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Clara de Ramon

Actriu graduada en Art dramàtic per l'Institut del Teatre (2016), completa la seva formació en dansa, música i cant amb Kari Margolis, Miquel Barcelona, Pablo Messiez o Daniel Anglès, entre d'altres. Ha treballat en muntatges teatrals com *La gavina* (2024), *Love Love Love* (2023) i *Jerusalem* (2019) dirigides per Julio Manrique; *Cacophony* (2024) dirigida per Anna Serrano; *Tots eren fills meus* (2023) dirigida per David Selvas; *La tempestat* (2025), *Natale in casa Cupiello* (2025), *Coralina* (2023), *La bona persona de Sezuan* (2019), *Èdip* (2018) i *Boscós* (2017) amb La perla 29 i sota la direcció d'Oriol Broggi; *Hamlet* (2017) dirigida per Pau Carrió; *Dansa d'Agost* (2016) dirigida per Ferran Utzet; *No feu bromes amb l'amor* (2015) dirigida per Natalia Menéndez o *Agost* (2010-12) sota la direcció de Sergi Belbel. Recentment, ha participat en pel·lícules com *Gracias equipo* (2025) dirigida per Diego Nuñez Irigoyen i *Un lugar común* (2024) dirigida per Celia Giraldo; i en sèries com *Custodia repartida* (2023) dirigida per Javier Fesser, *Citas Barcelona* (2024) dirigida per David Selvas, *Amar es para siempre* (2020-21) o *Vida perfecta* (2019) dirigida per Leticia Dolera.

© Nora Baylach

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Arantza López Medina

Artista i investigadora transdisciplinària, directora i creadora escènica, escriptora, ballarina i mare d'un adolescent. Cofundadora i directora de Labuena Compañía. Diplomada en Magisteri, especialitzada en Educació Especial, Postgraduada en Antropologia, Migració i minories i Màster en Dansa Moviment Teràpia, cursa actualment el Grau en Belles Arts. Ha rebut beques d'investigació de l'OSIC per *Osos en el agua*, *La bugada*, *Solo para machos* i *Bizca en los suburbios de tu mirada*. Va començar a formar-se en dansa a l'edat de 5 anys i en teatre als 13. Des de 1.996 ha treballat en nombrosos projectes on la dansa i la pedagogia han estat una eina bàsica d'expressió i capacitació social. Escriu els textos per les seves pròpies obres, ha publicat un llibre i ha participat en diverses edicions col·lectives. Acompanya a altres artistes des de la direcció escènica i la dramaturgia amb una mirada àmplia i propera. La seva feina la realitza des d'una perspectiva transfeminista i anticapitalista, centrant-se en la revisió de rols de gènere

© Sergi Panizo

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Mònica Molins

Mònica Molins Duran és creadora escènica, directora i intèrpret. Formada en direcció i dramaturgia a l'Institut del Teatre i com a intèrpret a l'Estudi Nancy Tuñón - Jordi Oliver, la seva pràctica transita entre la interpretació, la direcció, la dramaturgia i la composició escènica. Ha creat o dirigit peces com *Refugi* al Teatre La Biblioteca, *Autopsia de un desenfreno* a Dau al Sec i *Solastàlgia* al Teatre Romea.

Col·labora habitualment amb el performer Sergi Casero, amb qui codirigeix *No pares (Sigue, sigue)*, presentada a Frascati (Amsterdam), i al Théâtre de la Ville (París) entre d'altres. Ha treballat amb directors i companyies com Ferran Utzet o La Conquesta del Pol Sud.

Com a dramaturga, ha publicat textos teatrals com *Rellojge i mirall* i *Fanart catòlic*, en col·laboració amb el MUHBA i iCat. També col·labora habitualment com a creadora escènica i visual amb institucions com el Centre d'Arts Santa Mònica i Elisava. Actualment prepara *Punk no és Mort* (Tantarantana, 2027), *CREDO* (Teatres del Farró, 2027) i *Ofec* (Dau al Sec, 2026).

© Mònica Molins

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Olga Onrubia

Olga Onrubia Nebot, nascuda a Barcelona l'any 1977.

Sóc llicenciada en art dramàtic per l'institut del teatre (2002-2006).

Desde el 2008 he treballat amb dues companyies suïsses de creació, fent gira internacional. Amb una d'elles, la cia. LaScam encara col.laboro. He fet el meu propi espectacle de creació "Ay, ay, ay" presentat a l'Antic teatre al 2019.

I també he treballat amb diferents directors i directores d'escena a Barcelona, com el Jordi Oriol, Carme Portacelli, Josep Maria Mestres, i Victòria Szpunberg.

L'any 2019 vaig guanyar el premi de la crítica com a millor actriu de repartiment per "Europa Bull".

© David Ruano

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Xavi Sáez

Format al Col·legi del Teatre i també amb cursos i seminaris amb els professionals més reconeguts del teatre català. Entre els seus darrers treballs destaquen *El Mestre i Margarita* (Teatre Lliure, 2025), *Quan ens haguem torturat prou* de Martin Crimp i dirgida per Magda Puyo (Teatre Nacional, 2023), *Al final, les visions* de Llätzer Garcia (Sala Beckett, 2022), *El que no es diu* de Marília Samper (Sala Beckett, 2021), *Anatomía de un instante* d'Àlex Rigola (Teatre Lliure, 2021), *El dia del Watusi* adaptada i dirigida per Iván Morales (Teatre Lliure, 2024) i *L'imperatiu categòric* de Victoria Szpunberg (Teatre Lliure, 2024). Ha participat en diversos llargmetratges com *Estación Rocafort* (2023) de Luis Prieto, *Loli Tormenta* (2022) d'Agustí Villaronga, *Modelo 77* d'Alberto Rodríguez (2022) o *Las leyes de la frontera* (2021) de Daniel Monzón i enguany, ha rodat *Ruega por nosotras* de Daniel Monzón, *Operación Cronos* de Fernando González Molina i *Señuelo* el curt per Cupra de J.A Bayona. Ha participat en sèries com *Mano de hierro*, *Tú también lo harías*, *La edad de la ira* i a TV3 amb *Nit i Dia*, *La Riera*, *El cor de la ciutat* i *Jet-lag*, entre d'altres. Aquest 2025, és un dels protagonistes de la sèrie *Pubertat* de Leticia Dolera a HBO i TV3

© Marc Sirisi

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Marc Soler

El Marc Soler es va llicenciar en Art Dramàtic al Campus Internacional de les Arts Escèniques, Música i ImatgeEsart de Barcelona (Bath Spa University). Posteriorment, ha fet diferents cursos de perfeccionament de tècniquesactorals.

Després d'iniciar la seva trajectòria artística amb el musical *Maremar* de Dagoll Dagom, sota la direcció de Joan Lluís Bozzo, ha participat a diversos projectesteatral, entre els quals destaquen espectacles com *Suite TOC núm. 6* i *Des-espera*, de Les Impuxibles, amb Clara i Ariadna Peya; *La partida*, de la coreògrafa Vero Cendoya; *Mivion* (Ràdio Sarajevo), de la companyia La Conquesta del Pol Sud, *Bye Bye Monstre*, novament amb DagollDagom, *Mozart a la carta* al Teatro Real de Madrid, *Macbeth* al Teatre Lliure, *Malamort* a la Sala Beckett, i elsseus últims projectes han estat de nou al Teatre Lliure amb *L'Herència* i *El Barquer*.

Al sector audiovisual, ha protagonitzat pel·lícules de gènere com *La niña de la comuni3n*, del cineasta Víctor García, i sèries de televisió com *UPA Next* o *Cucut*, i també ha col·laborat en les produccions *Fácil*, *Todos mienten* i *Quico Sabaté*, *Sense destí*. L'hem pogut veurecom a protagonista a les sèries televisives *L'Acadèmia* i *Nudes* a les plataformes Prime i 3Cat, i també a la sèrie *Celeste* de Movistar+. Molt aviat s'estrenaran les sevesúltimes pel·lícules *A Fuego dirigit per l'Estel Díaz*, *Cinco minutos más* del Javier Ruiz Caldera, i *VIVA* de l'AinaClotet, aquesta ultima al Festival de Cannes.

© Sílvia Poch

BIOGRAFIA

INTÈRPRET

Júlia Truyol

Júlia Truyol és cofundadora de La Calòrica i va ser membre de la Kompanyia Lliure (2016-2018). Entre els seus últims treballs de teatre hi trobem *Contra Antígona* amb Andrea Jiménez, *La Brama del Cérvol* (una experiència única en un marc incomparable) de La Calòrica o *Llogatera* de Paco Gámez, el seu primer monòleg.

En l'àmbit audiovisual l'hem pogut veure a *El Cuerpo en Llamas* (Netflix/Arcadia), donant vida a la Natàlia del *Com si fos ahir* (TV3) o a *Sala Polivalent* (3cat/Arca), la primera sèrie de La Calòrica.

FITXA ARTÍSTICA

IDEA I DIRECCIÓ

Andrea Jiménez

DRAMATÚRGIA

Andrea Jiménez
Victoria Szpunberg

INTÈRPRETS

Jan D. Casablanques *guarda*
Clara de Ramon *Ismene*
Arantza López Medina *Eurídice*
Bruna Luz/Nora Pàmies Ricart *guia de Tirèsies*
Mònica Molins *facilitadora*
Olga Onrubia *Corifeu*
Xavi Sáez *Creont*
Marc Soler *Hemon*
Júlia Truyol *Antígona*

ESCENOGRAFIA

Judit Colomer

VESTUARI

Sílvia Delagneau

CARACTERITZACIÓ

Toni Santos

IL·LUMINACIÓ

Andreu Fàbregas

MÚSICA ORIGINAL I SO

Lucas Ariel Vallejo

MOVIMENT

Natalia Fernandes

AJUDANTA DE DIRECCIÓ

Rita Molina Vallicrosa/Mònica Molins

AJUDANTA D'ESCENOGRAFIA

Idoia Costa

AJUDANT DE VESTUARI

Manuel Mateos

ASSESSORA DE GESTIÓ DE GRUPS

Eva Sánchez Díaz

ALUMNA EN PRÀCTIQUES DE DIRECCIÓ

Laura Bono (ITB)

CONSTRUCCIÓ D'ESCENOGRAFIA

Taller d'escenografia Castells i Joan Soler

VESTIT D'ANTÍGONA

Goretti Puente

I ELS EQUIPS DEL

Teatre Lliure

AGRAÏMENT

A les més de sis-centes persones que ens han ajudat a parlar amb el cor

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

AMB LA PARTICIPACIÓ DE

Condeduque Madrid

INFORMACIÓ PRÀCTICA

DATES

21/05 — 21/06/26

HORARI

De dimecres a dissabte a les 19.00 h

El diumenge a les 18.00 h

DURADA

2 h

LLOC

Sala Fabià Puigserver

IDIOMA

En català

PREU

De 14 a 32 €

ACCESSIBILITAT

Assistència auditiva a través del mòbil

SERVEI DE CANGUR

amb Més que Cures

Dissabte i diumenge

des de 30' abans de la funció

Infants de 3 a 12 anys

Reserva obligatòria

FUNCIÓ PRÈVIA

20/05 entrades aquí

COL·LOQUI

22/05 moderat per Marta Vives

IN SITU

26/05 L'activisme no serveix de res

amb Ada Colau

DILLUNS D'ARXIU

01/06 - activitat cancel·lada

EDAT RECOMANADA

A partir de 14 anys

Espectacle recomanat

pel Programa educatiu

SALA DE PREMSA

Per descarregar tots els materials informatius i tenir accés a material de referència (dossiers, notes de premsa, material audiovisual, etc.)

—

<https://www.teatrelliure.com/ca/sala-premsa-contra-antigona>

CONTACTE PREMSA

Clàudia Blasquiz / Núria Cañamares

664 862 518 / 664 862 611

premsa@teatrelliure.com

entitat concertada amb

amb el finançament de

membre de

amb la col·laboració de

amb el suport de

mitjans patrocinadors

mitjans col·laboradors

convenis de col·laboració amb

